

Nationalbankens Seddelmængde, vilde det sikkert fra konservativ Side have mødt langt større Imødekommenhed. Men i Stedet for at gaa den samme Vej nu tillader man Nationalbanken at bruge sine Midler til alt muligt andet, først og fremmest til store Udbytter, Skabelse af store Udbyttefonds o. s. v. Den samme Nationalbank, der altsaa i sin Tid var klar paa, at den i 27 Aar maatte anvende sine egne Midler, først og fremmest *sine egne* Midler, til at nedbringe Seddelmængden og skaffe Landets Pengevæsen i Orden, den samme Nationalbank har man nu tilladt ganske roligt, naar Efteraaret kommer, at spy Dividender ud til højre og venstre og maaske yderligere forhøje sin Formue. Saa længe dette sker, er der efter min Mening ingen Alvor i al Talen om Valutaplan og Valutapolitik og *Bestræbelserne*, som det hedder saa smukt, for at hæve Landets Valuta.

Jeg er ogsaa lidt nysgerrig efter at høre, hvad Regeringens Standpunkt er til Guldindløseligheden. Ganske vist har jeg læst baade de Bemærkninger, som Regeringen knytter til Lovforslaget, og den Skaaltale, som Folketingsudvalgets Flertal har udbragt for Tilbagevenden til Guldindløselighed, men jeg ser ikke, hvad der er Planen i det, hvad der er Tankegangen i det. Meget maa man jo forbauses ved at læse de Bemærkninger, som Nationalbankens Direktion har knyttet til dette Spørgsmaal i et Brev til Statsminister Neergaard, der er aftrykt som Bilag Nr. 4. Naturligvis staa Nationalbanken her paa sit sædvanlige Standpunkt, at om Guldindløselighed kan der ikke være Tale. I den Anledning argumenterer den saaledes: Lad os se paa England — og udvikler da, hvorledes England er saaledes stillet, at saa snart man har en Fordring paa dette Land, maa det være forberedt paa, at den forlanges betalt i Guld. Dernæst gaar man over til Danmark og skriver, at hvis Danmark alene gik over til en fast Salgspris paa Guld, „vilde det ganske afhænge af Verdenskonjunkturerne, som vi ikke er Herre over, om og hvornaar det for det øvrige Europa er fordelagtigt at skaffe sig Tilgodehavender i Danmark og trække dem hjem i Guld.“ Og saa kommer det ganske henrivende, at hvis saa Danmark „paa Grund af Verdenskonjunkturerne tappes for sit Guld“ — „tappes“ det er stadig væk Udtrykket — „og vi altsaa for at opretholde Guldfoden skulde købe Guld igen for at supplere Guldbeholdningen, saa er det en given Sag, at Konjunkturerne maa blive os imod“: „Alle vore Banktilgode-

havender i England kunde ikke trækkes hjem i Guld, men al vor Skyld til England.“ Ja, hele denne Udvikling lider jo af den Svaghed, at Nationalbanken øjensynlig ikke ved, at der er et Guldmarked i London, hvor der til enhver Tid kan købes Guld, og selv om det ikke var der, kan, saa længe vi har Fordringer paa Ulandet paa anden Valuta, ligegyldig hvilken, denne arbitrerer rundt til at blive en Dollarvaluta, saa at vi aldrig nogen Sinde vil komme i det Tilfælde, at vi skulde savne Lejlighed til at købe Guld.

Den anden Indvending fra Nationalbankens Side er lige saa absurd, nemlig at „saa længe et betryggende Forhold mellem Eksport og Import ikke er sikret“, „maa Guldet nødvendigvis, saa længe der er Guld at eksportere, blive anvendt til denne Eksport, og for alle Tilfældes Skyld vil derfor enhver fremskuende Forretningsmand sikre sig Guld i sin Kasse.“ Ja, det er jo en smuk Opfordring fra Nationalbanken til Forretningsmændene om at plyndre Banken for dens Guld — eller *tappe* den, for at bruge dens eget Udtryk —, naar den en Gang vender tilbage til Guldindløselighed, men jeg tror nu, det er en Opfordring, som Forrettingsverdenen heldigvis vil lade ganske uønsket. Thi hvorfor i al Verden skulde en fremskuende Forretningsmand sikre sig Guld i sin Kasse undtagen i det sjældne Tilfælde, at han var Importør? Og heller ikke da vilde der være Grund for ham til at sikre sig Guld i sin Kasse, saa længe han kan købe Sterling omkring Guldpari, oven i Købet et ikke saa ringe Stykke over Guldpari. Det, der her er sagt fra Nationalbankens Side, vidner derfor om en sjælden Vankundighed, og jeg vægrer mig ved at tro, at dette Indlæg paa nogen Maade skulde have været bestemmende for Regeringens Stilling.

Om Regeringens Stilling faar vi altsaa at vide, at man tilstræber Guldindløselighed, blot vil man ved denne Lejlighed slet intet gøre for det, man vil ikke lade Nationalbanken træde til som Faktor — efter min Mening som den Faktor, der er den første. Det er da naturligt at spørge: Paa hvilken anden Maade tænker man sig da, at denne Guldindløselighed kan blive praktisk? Jeg ser, der har været forskellige Strømninger i saa Hensende indenfor Ministeriet. Der er trende Ministre, som viser stor Tapperhed overfor Nationalbanken og højlig har krævet Guldindløselighed, og i Modsætning dertil synes Statsministeren og den kongelige Bankkommissær hver Gang at kapitulere overfor National-